

POSTANOWIENIE

Dnia 21 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa A. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w R.

przeciwko M. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 21 maja 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 15 czerwca 2020 r., sygn. akt I AGa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwana M. sp. z o.o. z siedzibą w G. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 15 czerwca 2020 r., którym zmieniono oddalający powództwo A. sp. z o.o. s.k. o zapłatę wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 15 lutego 2017 r., zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 86 143,70 zł.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

W niniejszej skardze oparto się na przyczynach przyjęcia skargi do rozpoznania wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Skarżąca dostrzegła następujące zagadnienie prawne: *Czy sąd może zastosować art. 476 zd. 2 k.c.*

w sytuacji, gdy wykonawca zgłasza przeszkody w wykonaniu umowy określone w art. 651 k.c. na etapie procesu o zapłatę.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał już, że powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) powinno spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c. - zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2014 r., I UK 361/13, z dnia 14 września 2012 r., I UK 218/12 - niepubl.), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, z dnia 24 października 2012 r., I PK 129/12 - niepubl.). Wspomniane wątpliwości muszą znajdować się w związku przyczynowym z rozstrzygnięciem sprawy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2014 r., III CZP 79/14, BSN 2014, nr 11, s. 7), który powinien wynikać z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2013 r., III CZP 71/13, niepubl.). Istotne zagadnienie prawne należy zatem postawić w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by mogło być rozpatrywane w oderwaniu od konkretnego stanu faktycznego, a wątpliwości z nim związane muszą mieć charakter wyłącznie prawny, czyli nie mogą obejmować elementów stanu faktycznego sprawy (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2012 r., III CZP 14/12, z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14 – niepubl.).

Wskazane zagadnienie nie spełnia powyższych wymagań. W celu wyjaśnienia wystąpienia przeszkód uniemożliwiających powodowi kontynuowanie prac, sąd odwoławczy przeprowadził dodatkowy dowód z opinii instytutu naukowego, w oparciu o który oceniono fakt wystąpienia takich przeszkód. Przede wszystkim jednak należy podkreślić, że 90 dni spośród zarzucanego powodowi opóźnienia w pracach wynikało z przyczyn przez niego niezawinionych, a leżących po stronie pozwanego, tj. wynikało z nieterminowej wpłaty zaliczki na poczet robót, przy czym podnoszona przez skarżącego okoliczność faktycznego rozpoczęcia części robót przez powoda pomimo braku zaliczki nie ma w tej sytuacji znaczenia,

skoro opóźnienie z zapłatą co do zasady usprawiedliwiało opóźnienia po stronie wykonawcy. Oprócz tego na stronie 30 Sąd przytoczył środki dowodowe, na jakich oparł się, czyniąc ustalenie, że powód zgłaszał pozwanemu problemy uniemożliwiające mu podjęcie robót, zatem hipoteza przedstawionego problemu prawnego nie jest zgodna z ustalonym przez sądy *meriti* stanem faktycznym.

Z kolei dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 - niepubl.). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, niepubl.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepubl.).

Skarżący podnosi, że oczywista zasadność skargi wynika z naruszenia art. 327¹ § 1 pkt 1 k.p.c. poprzez brak wymienienia środków dowodowych i wyjaśnienia, dlaczego Sąd odwoławczy przyjął datę uregulowania spóźnionego przelewu zaliczki za datę rozpoczęcia robót i art. 285 § 1 k.p.c. poprzez oparcie rozstrzygnięcia na dowodzie z opinii biegłego, która zawierała jedynie wnioski końcowe bez opisu faktów, które biegły wziął pod uwagę oraz toku rozumowania biegłego.

Sąd Najwyższy nie podziela stanowiska skarżącego w tym zakresie. Po pierwsze na stronie 29 uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd odwoławczy umieścił szczegółowy wykaz ustalonych przyczyn opóźnienia prac oraz wymiar czasowy, o jaki usprawiedliwiały one to opóźnienie. Na stronie 30 Sąd przytoczył z kolei środki dowodowe, na jakich oparł się, czyniąc ustalenie, że powód zgłaszał pozwanemu problemy uniemożliwiające mu podjęcie robót. Na kolejnych stronach uzasadnienia Sąd zamieścił zaś wywód wyjaśniający, z jakich przyczyn dał wiarę

niektórym dowodom, innym zaś nie dał wiary. Uzasadnienie wyroku Sądu drugiej instancji zawiera więc elementy wymagane w art. 327¹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Odnosząc się zaś do oceny opinii biegłego wyrażonej w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, należy podkreślić, że zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego okoliczność, iż zgodnie z art. 286 k.p.c. sąd może zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych, wcale nie oznacza, że w każdym przypadku jest to konieczne, potrzeba taka może bowiem wynikać z okoliczności sprawy i podlega ocenie sądu orzekającego. Wskazaną możliwość należy traktować jako obowiązek podjęcia wymienionej czynności wówczas, gdy konieczne jest ustalenie okoliczności wymagających wiadomości specjalnych, a ocena wydanej opinii prowadzi do wniosku, że jest nieprzekonująca, zawiera braki, stwierdzenia budzące wątpliwości lub sprzeczności (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2020 r., IV CSK 43/20 oraz z dnia 28 lutego 2020 r., IV CSK 601/19 - niepubl.). Przepis ten nie przewiduje obowiązku zlecenia biegłemu uzupełnienia opinii bądź dopuszczenia dowodu z dodatkowych opinii w każdym wypadku. W szczególności potrzeba wspomniana w art. 286 k.p.c. nie może być utożsamiana z niezadowoleniem strony z niekorzystnej dla niej opinii (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 czerwca 2020 r., III PK 67/19 oraz z dnia 29 kwietnia 2020 r., I UK 149/19 - niepubl.). Naruszenie przepisu, który nie stanowi jednoznacznej normy prawnej, lecz uprawnienie Sądu rozpoznającego sprawę nie może stać się przyczyną oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c.

ke